

Νίκος Καββαδίας

ΕΝΑ ΜΑΧΑΙΡΙ

Απάνω μου έχω πάντοτε στη ζώνη μου σφιγμένο
ένα μικρό αφρικανικόν ατσάλινο μαχαίρι
- όπως αυτά που συνηθούν και παίζουν οι Αραπάδες -
που από ένα γέρον έμπορο τ' αγόρασα στ' Αλγέρι.

Θυμάμαι, ως τώρα να 'τανε, το γέρο παλαιοπώλη,
όπου έμοιαζε με μιαν παλιάν ελαιογραφίαν του Γκόγια,
ορθόν πλάι σε μακριά σπαθιά και σε στολές σχισμένες,
να λέει με μια βραχνή φωνή τα παρακάτου λόγια:

"Έτούτο το μαχαίρι, εδώ, που θέλεις ν' αγοράσεις
με ιστορίες αλλόκοτες ο θρύλος το 'χει ζώσει,
κι όλοι το ξέρουν, πως αυτοί που κάποια φορά το 'χαν,
καθένας κάποιον άνθρωπο δικό του έχει σκοτώσει.

Ο Δον Μπαζίλιο σκότωσε μ' αυτό τη Δόνα Τζούλια,
την όμορφη γυναίκα του, γιατί τον απατούσε.
Ο Κόντε Αντόνιο, μια βραδιά, το δύστυχο αδερφό του
με το μαχαίρι τούτο εδώ κρυφά δολοφονούσε.

Ένας Αράπης τη μικρή ερωμένη του από ζήλεια
και κάποιος ναύτης Ιταλός ένα Γραιοκό λοστρόμο.
Χέρι σε χέρι ξέπεσε και στα δικά μου χέρια.
Πολλά έχουν δει τα μάτια μου, μ' αυτό μου φέρνει τρόμο.

Σκύψε και δεσ το, μι' άγκυρα κι ένα οικόσημο έχει,
είν' αλαφρή, για πιάσε το, δεν πάει ούτε ένα κουάρτο,
μα εγώ θα σε συμβούλευα κάτι άλλο ν' αγοράσεις."
- Πόσο έχει; - Μόνο φράγκα εφτά. Αφού το θέλεις, πάρ' το.